

καὶ αὐτοῦ τοῦ μικροτέρου, ἐὰν ἐβλάπτετο κατὰ τι, θὰ ἐπροέεινε πολλὴν δυσκολίαν εἰς ὅλας τὰς κινήσεις καὶ ἐργασίας τῆς χειρός.

— Ἐγὼ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προσπαθῶ νὰ προφυλάττω τὰς μικρὰς ταύτας μηχανάς μου, — εἶπεν ὁ Γεώργιος μὲ σοφιστικὴν, διότι δὲν ἤμπορεῖ τις νὰ τὰς διαλύσῃ εἰς κομμάτια καὶ πάλιν νὰ τὰ συνθέσῃ, ὅπως κἀμουν μὲ τὰς ραπτικές μηχανάς, ὅταν παθαίνουν καμμίαν βλάβην.

— Βεβαίωτατα ὄχι, εἶπεν ἡ μήτηρ. Ὁ μέγας Μηχανικός, ὅστις κατεσκεύασε τὰς μηχανάς ταύτας, τὰς ἔκαμε τόσο ἐντελεῖς, ὥστε πᾶν ὅ,τι χρειάζεται εἶναι ἱκανῇ φροντίς καὶ περιποίησις αὐτῶν. Ὅλαι αἱ ἄλλαι μηχαναὶ εἶναι ἀναισθητοὶ καὶ νεκραί. Εἶναι κατεσκευασμένοι ἀπὸ ὕλον, ἢ σίδηρον, ἢ ἀπὸ ἄλλα ἄψυχα πράγματα.

Τινὲς τούτων εἶναι πολὺ ἐπιτήδειοι, πλὴν ὅλαι στεροῦνται τοῦ μόνου πράγματος, τὸ ὁποῖον κἀμνει τὰς ἱδικὰς μας μηχανὰς ἐντελεῖς, ἤγουν ψυχῆς ἔσωθεν διὰ νὰ τὰς κινή. Ἡ ψυχὴ αὕτη ἔχει πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς ἐνέργειαν· ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ μέλη— ὅλα πρόθυμα νὰ ὑπακούουσιν εἰς τὴν διαταγὴν τῆς, ὥστε ἔπρεπε νὰ ἐνασχολῶνται εἰς καλὰ ἔργα.

— Τί καλὸν πράγμα ἔπρεπε νὰ πράττουν, μήτηρ; ἐφώνησεν ὁ Ἡλίας.

— Καλὸν ἔργον; Τὸ ὕψιστον καὶ κάλλιστον εἶναι νὰ ἐργάζωνται διὰ τὸν Κύριόν των, ὅστις τὰς ἐμόρφωσεν νὰ κἀμνωσι δι' αὐτὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ διαρκέσῃ καὶ ἀφοῦ πᾶν ἄλλο ἔργον τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας θὰ ἦναι μεταβεβλημένον εἰς ἐρείπια καὶ κόνιν.

Ἄλλ' ἐφύγαμεν πολὺ ἀπὸ τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας μας, τὰς χεῖρας, εἶπεν ὁ Γεώργιος. Ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ συλλογισθῶ πόσα πράγματα θὰ διδάξω τὰς χεῖράς μου νὰ κἀμουν.

— Καλὰ θὰ κἀμῃς νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἐπωφεληθῇς ὅσον εἶναι δυνατόν ἀπὸ τὰς μηχανάς σου ταύτας, — εἶπεν ἡ μήτηρ. Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς σου μὴ λησμονήσῃς νὰ φυλάττῃς αὐτάς ἀπὸ τῆς κακοποιίας. Ποτὲ μὴ μεταχειρισθῇς αὐτάς εἰς ποταπὰς ἢ ἀνάνδρους πράξεις, ἀλλὰ πάντοτε ἅς ἐνασχολῶνται εἰς υπεράσπισιν τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀβοηθήτων, καὶ ποτὲ ἅς μὴ καταφέρουν σκληρὸν κτύπημα κατὰ κανενός. Πρόσεχε νὰ μεταχειρίζεσαι αὐτάς πάντοτε εἰς τὸ νὰ προγάγῃς πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὸν καὶ εὐγενὲς καὶ ἐντίμον. Ἐν βραχυλογίᾳ ἅς ἦναι καθαραὶ χεῖρες, πρόθυμοι χεῖρες, πραεῖται χεῖρες, γενναιοδωροὶ χεῖρες — χεῖρες μεταδίδουσαι τὰς εὐλογίας εἰς πάντας τοὺς περὶ αὐτάς.

Τὴν συμβουλὴν ταύτην δίδει ἡ μικρὰ Ἐφημερίς τῶν Παίδων εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς αὐτῆς ἀναγνώστας καὶ ἀναγνώστριάς, διαβεβαιόουσα αὐτούς ὅτι τοῦτο θὰ ἦναι διὰ τὸ καλὸν των.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΤΟΥΡΝΕΡΟΥ.

Μίαν πρωΐαν πρὸ 100 περίπου ἐτῶν δύο πρόσωπα ἐξῆλθον ἀπὸ ἐν κουρεῖον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Λονδίνου, τὸ ἐν ᾗτο ἀνὴρ, τὸ ἄλλο παιδίον, ἦσαν πατὴρ καὶ υἱός, ὁ πατὴρ ἰδιοκτῆτης τοῦ κουρεῖου καὶ ὁ υἱὸς μαθητευόμενος. Ἐπήγαινον δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς τῶν πελατῶν των διὰ νὰ διορθώσουν τὴν περούκαν του, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ σύρμός ἦτο ὅλοι νὰ φοροῦν περούκας, φαλακροὶ

καὶ μή. Ἦτο σύρμός πολυέξοδος, διότι αἱ περούκαι εἶχον ἀνάγκην συχνοῦ καθαρισμοῦ, κτενίσματος, καὶ κολλυρίων.

Ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν ὁ πατὴρ ἀφῆκε τὸ παιδίον εἰς τὸν διάδρομον, οἱ τοῖχοι τοῦ ὁποῦ ἦσαν εὐτρεπισμένοι μὲ ὥραιας ξυλογραφίας, ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του, ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς τὸ κουρεῖόν του.

Μετὰ τινα ὥραν ὁ Ἰωσήφ, διότι οὕτως ὠνομάζετο τὸ παιδίον, δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸ κουρεῖον, ὁ δὲ πατὴρ ἐφώναζε, ζητῶν νὰ μάθῃ ποῦ ἦτο καὶ τί ἔκαμνεν. Ὁ Ἰωσήφ ἔρχεται μὲ συστολὴν εἰς τὸ κουρεῖον κρατῶν μίαν κόλλαν χάρτου εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ μολυβδοκόνδυλον εἰς τὴν ἄλλην. Ὁ πατὴρ ἔλαβε τὸ χαρτίον εἰς τὰς χεῖράς του καὶ μετὰ μεγάλης χαρᾶς παρετήρησε τὸ σχεδιογράφημα καμωμένον μὲ πολλὴν προσοχὴν ἐνὸς τῶν οἰκοσήμεων, τὰ ὁποῖα ἦσαν σκαλισμένα εἰς τὸν τοῖχον τοῦ περάσματος τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου, τοῦ ὁποῦ τὴν περούκαν εἶχε πρὸ ὀλίγου ἐπιδιορθώσει, καὶ ἀμέσως τὸ βάζει εἰς μίαν κορνίζαν καὶ τὸ κρεμάζει εἰς τὸ κουρεῖόν του· τόσο δὲ καλὴν ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τοὺς συχνάζοντας εἰς τὸ κουρεῖον, ὥστε ταχέως ἡ φήμη τοῦ μικροῦ Ἰωσήφ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ πληθὴ καθ' ἐκάστην ἐπήγαινον νὰ ἴδουν τὸ πρῶτον ἔργον τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ καθόσον νῦξανεν εἰς τὴν ἡλικίαν προώδευε καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους κατέστη εἰς τῶν διασημοτέρων σκηνογράφων τῆς Ἀγγλίας, ἡ καθὼς πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὁ διασημότητος σκηνογράφος ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς δὲ τὴν ἐθνικὴν πινακοθήκην ὁλόκληρον δωμάτιον εἶναι ἀφιερωμένον ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ἐλαιογραφάς του.

Η ΑΛΗΘΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

[Διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων».]

Συχνάκις λέγεις τὴν προσευχὴν σου, ἀλλὰ προσεύχεσ' εἰλικρινῶς; Πάντες οἱ λόγοι τοῦ στόματός σου ἐκφράζουν αἰσθησὶν ἀληθῶς;

Ματαίᾳ εἶναι ἡ προσευχὴ σου, βαττολογία μόνον κενή, ἂν ἡ καρδίᾳ καὶ ἡ ψυχὴ σου δὲν λέγουν ὅσα καὶ ἡ φωνή.

Σ' ἄψυχᾳ εἶδωλα, λίθους, καὶ ἔξλα, πρέπει λατρεῖν χωρὶς ψυχῆν, ὅχι στὸν ζῶντα Θεὸν Σωτῆρα, ὅστις ἀκούει πάσαν εὐχὴν.

Λόγους χειλέων ἄνευ καρδίας ὦτα Κυρίου καταφρονοῦν· Τέκνων ἀνάγκας θλίψεις παντοίας νὰ θεραπεύσουν δὲν ἠμποροῦν.